

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12391/2022
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца MICU STRATEGY KONSULTING SLU, ANDORA, AV. SANTA COLOMA br. 47-51, PIS2, PORTA, ED DALETH, AD 500 ANDORA LA VELJA, порески број L 711012-E, чији је законски заступник АА из ... и АА из ..., чији су заједнички пуномоћници Решад Пљојовић и Жељко Николов адвокати из ..., против туженог ББ из ..., Република ..., са пребивалиштем у месту ..., чији је пуномоћник Филип Благојевић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1029/22 од 18.05.2022. године, у седници већа одржаној 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1029/22 од 18.05.2022. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару П 8/22 од 23.02.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца MICU STRATEGY CONSULTING SLU, ANDORA, AV. SANTA COLOMA br. 47-51, PIS2, PORTA, ED DALETH, AD 500 ANDORA LA VELJA па је обавезан тужени ББ из ... да том тужиоцу на име дуга према споразуму (признаници) од 09.01.2018. године исплати износ од 17.000 евра са законском затезном каматом на евре у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања увећане за осам процентних поена, почев од 07.12.2018. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате све у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца па је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете због повреде става 3. уговора о ексклузивном заступању број ../18 од 09.01.2018. године солидарно исплати износ од 200.000 евра са законском затезном каматом на евре, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања увећане за осам процентних поена почев од 07.12.2018. године па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у укупном износу од 706.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1029/22 од 18.05.2022. године преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Пазару П 8/22 од 23.02.2022. године и под тачком 1. одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца MICU STRATEGY

CONSULTING SLU, ANDORA, AV. SANTA COLOMA br. 47-51, PIS2, PORTA, ED DALETH, AD 500 ANDORA LA VELJA којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга према споразуму (признаници) од 09.01.2018. године исплати износ од 17.000 евра са законском затезном каматом на евро у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања увећане за 8% поена почев од 07.12.2018. године па до исплате. Тачком 2. одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да им тужени на име накнаде штете због повреде става 3. уговора о ексклузивном заступању ../18 од 09.01.2018. године солидарно исплате износ од 200.000 евра са законском затезном каматом на евро у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања увећане за осам поена, почев од 07.12.2018. године до коначне исплате. Тачком 3. обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 1.095.791,36 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужилаца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени као играч и тужиоци као посредници закључили су уговор дана 09.01.2018. године у Будимпешти – Мађарска, о ексклузивном заступању, бр. ../18. Уговором је уговорена ексклузивност посредника током трајања уговора и да играч неће додељивати било којој трећој страни директно и индиректно ниједну од активности коју је већ поверио посреднику. Ставом 3. уговора предвиђена је обавеза играча на исплату штете у случају повреде ове уговорне обавезе у износу од 200.000 евра. Назначеним уговором, између осталог, предвиђено је да ће се у случају спора примењивати релевантни прописи и позитивно законодавство Републике Србије пред Вишим судом у Новом Пазару. Посредовањем тужиоца реализован је трансфер туженог из ФК „ВВ“ у ФК „ГГ“ дана 12.02.2018. године. Тужени се након тога повредио, а 03.08.2018. године тужени је самостално закључио уговор са ФК „ДД“ из Словеније и остварио трансфер из ФК „ГГ“ у ФК „ДД“. У вези реализованог трансфера туженог из ФК „ВВ“ у ФК „ГГ“ у Мађарској, тужени је на име посредничке провизије првотужиоцу исплатио износ од 13.000 евра.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је усвојио тужбене захтеве тужилаца налазећи да је назначени уговор по својој садржини уговор о посредовању на који се имају применити одредбе члана 813. ЗОО. С обзиром на остварени трансфер из ФК „ВВ“ у ФК „ГГ“ путем посредника и утврђену чињеницу да 10% бруто зараде у ФК „ГГ“ која износи 30.000 евра по одредби члана 6. уговора о ексклузивном заступању, првостепени суд је закључио да првом тужиоцу као посреднику припада 10% од износа од 30.000 евра, умањеног за износ од 13.000 евра који је тужени исплатио добровољно, па је позивом на одредбу члана 124. ЗОО закључио да је основан тужбени захтев овог тужиоца за износ од 17.000 евра са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате. У погледу преосталог дела тужбеног захтева оба тужиоца, првостепени суд налази да је тужени извршио прелазак из клуба „ГГ“ из Мађарске у ФК „ДД“ у Марибору без учешћа и одобрења посредника, па имајући у виду одредбу члана 3. назначеног уговора дужан је да тужиоцима накнади штету, зато што је без њиховог посредовања сам закључио

уговор о трансферу у други фудбалски клуб. Даље, првостепени суд закључује да се у погледу форме закљученог уговора има применити право државе Мађарске у којој је уговор закључен, па је без прибављања података о материјалном праву државе Мађарске и позивајући се на члан 7. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, закључио да је форма испуњена и да уговор није ништав због недостатка форме с обзиром да је тужилац тврдио да у Мађарској није потребна овера уговора а тужени током поступка то није ни спорио, већ је указивао на примену права РС у односу на пуноважност уговора у погледу форме и на одредбу члана 94. став 10. Закона о спорту РС.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда. Другостепени суд, полазећи од одредбе члана 7. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља Републике Србије, налази да на првом месту треба да се оцени где је правни посао закључен, односно где је правна радња предузета, и то било по праву које је меродавно за садржину правног посла односно правне радње. Даље закључује да је чланом 94. став 10. Закона о спорту РС („Службени гласник РС“, број 10/2016) прописано да се уговор о посредовању у спорту као и све измене и допуне тог уговора закључују у писаној форми и оверавају у складу са законом и обавезно садрже износ накнаде организације за спортско посредовање, рок на који се закључује и обим овлашћења организације за спортско посредовање, упућујући и на овлашћење за заступање, а у противном је ништав. Како писани уговор о посредовању на који се тужиоци позивају у овој парници није оверен код надлежног органа (само снабдевен потписима странака) то другостепени суд налази да нема места примени права места где је правни посао закључен јер је уговор супротан наведеној изричитој одредби Закона о спорту Републике Србије и као такав је ништав, у смислу члана 103. Закона о облигационим односима РС јер се не ради о забрани мањег значаја нити о извршењу уговора у смислу члана 107. истог закона нити испуњава услове за пуноважност другог уговора у смислу члана 106. истог закона. Ово посебно када се има у виду да је чланом 5. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља прописано да се не примењује право стране државе које би било меродавно по одредбама овог или другог савезног закона ако би његово примењивање имало за циљ избегавање примењивања права Републике Србије, а чланом 19. истог закона прописано је да је за уговор меродавно право које су изабрале уговорне стране ако тим законом или међународним уговором није друкчије одређено. Сходно томе, првостепена пресуда је преиначена и тужбени захтев одбијен као неоснован.

Врховни касациони суд налази да је овакав правни став другостепеног суда неприхватљив. Наиме, разлози које даје тај суд су контрадикторни. Суд се позива на члан 19. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља који дозвољава аутономију странака у погледу избора меродавног права за уговорни однос да би се потом позвао на члан 94. став 9. и 10. Закона о спорту и постојање одредбе члана 7. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља Републике Србије.

Аутономија воље странака за уговорни однос упућује на два сегмента, избор меродавног права у погледу форме уговора и избор меродавног материјалног права. У овом случају уговорне стране су правна, односно физичка лица и уговор је закључен у Мађарској. У погледу форме уговора странке су изабрале мађарско право што је у складу са чланом 7. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Тужени није оспорио тврдње тужиоца да по мађарском праву за овај уговор није потребна овера уговора од надлежног органа, што значи да се може прихватити да је уговор у погледу форме пуноважан те да у том случају у односу на оцену форме

уговора нема примене члана 94. став 9. Закона о спорту, нити се може тврдити да у овом случају има основа за примену правила о изигравању закона (у погледу форме уговора) и члана 5. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Другостепени суд није разматрао правилност примене материјалног права па са тог аспекта то не може испитати ни Врховни касациони суд.

У поновном поступку другостепени суд ће размотрити примедбе Врховног касационог суда, поново оценити да ли спорни уговор је пуноважан у погледу форме закључења уговора. Ово из разлога што према правилима међународног приватног права уговор може бити пуноважан у погледу форме ако је пуноважан било према праву места закључења уговора било према праву које је меродавно за садржину уговора. Такво решење прихвата и Закон о решавања сукоба закона са прописима других земаља, с тим што оваква факултативност не важи за изузетке *locus regit actum* - кад постоје прописи императивне природе, што овде не стоји. Уговор је закључен у Мађарској, а странке не споре да по мађарском праву за тај уговор не треба овера код надлежног органа. Даље, потребно је оценити и да ли у погледу примене материјалног права Србије, а које су странке уговориле, све одредбе уговора могу бити примењене. Према садржини уговора о ексклузивном заступању, произилази да је тужени исти закључио са компанијом MICU STRATEGY KONSULTING SLU, ANDORA, коју је заступао директор АА, али и са АА, па се поставља питање да ли је интерес посредника у колизији јер се АА јавља и као заступник – физичко лице, али и као директор компаније коју заступа. Даље, странке су уговориле примену материјалног права Србије и у том смислу потребно је оценити која штета може бити уговорена у случају непоштовања уговора, у којој висини (према члану 270. став 3. ЗОО уговорна казна не може бити уговорена за новчане обавезе) а осим тога из списка предмета произилази да није утврђено за који износ је извршен трансфер туженог из клуба „ГГ“ из Мађарске у ФК „ДД“ у Марибору. То све указује на непотпуно утврђено чињенично стање и немогућност оцене правилне примене материјалног права. У складу са свим напред наведеним наводима, другостепени суд ће поступити у даљем поступку приликом одлучивања о жалби и донети закониту одлуку.

Сходно напред изнетом на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић